

1885

2. Beh. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen.

1886

kunne være praktisk hensigtsmæssigt hellere at lægge Børgten paa et noget forudgaaende Tidspunkt, thi ellers frygte vi for, at den Mellemtid, der forløber mellem Lovens Vedtagelse her i Rigsdagen og dens Emanation, eller i alt Fald mellem, at den er fremmet saavidt her, at det kan forudses, at den vil udkomme, og den virkelige Emanation skal benyttes til at forrykke Forholdet. Derfor have vi ment, at det kunde være hensigtsmæssigt at give Regler saaledes, at det kom an paa Maret 1872, altsaa det, der gik nærmest forud for Lovens Krafttræden, hvis vi forudsætte, at den træder i Kraft i Marts (Modsigelse); ja, kommer den ikke i Kraft i Marts, foretages naturligvis en tilsvarende Forandring, men man tager da et noget tidligere Tidspunkt, saaledes at det ikke er muligt at indrette sig paa den ovenomtalte Maade. Der er hertil stillet et Underændringsforslag af det 6te kongevalgte Medlem (Afsig). Det afviger, som det vil ses, ikke meget fra vort; det gaar ud paa, at de Paagjældende vel ikke skulle beholde Forsørgelsessted ubetinget deres hele Liv der, hvor de havde det i 1872, men at de skulle beholde det, indtil de erhverve et nyt efter Reglen i § 0. Det er nu et Tilfælde, som vel ikke har særlig praktisk Betydning, da det uden al Tvivl henhører til de meget sjældne Tilfælde, at den, der er kommen under fast Fattigforsørgelse, senere skulde være i Stand til ved 5 Aars uafbrudt selvstændige Ophold andætteds at erhverve sig et nyt Forsørgelsessted; det hører til Sjældenhederne, og derfor have vi ikke havt denne Eventualitet for Øie; men det er i Dødvigt et Punkt, som vi ikke lægge saa særdeles megen Vægt paa, og vi kunne for saa vidt ikke have Noget mod det stillede Ændringsforslag. Det, der altsaa bliver det Afgjørende, er, om den Paagjældende i Løbet af Maret 1872 har nydt fast Fattigunderstøttelse. Det er nu en bekendt Sag, at det er et Spørgsmaal, som i det Mindste altid kan aabne Veien for en Del Tvivl om, hvad der er fast Understøttelse og hvad ikke, og det er blot ønskeligt, at man kunde tilvejebringe en Afgjørelse heraf; man kan vel sige, at Understøttelse af den Art, som omtales i § 26, ikke bør betragtes som fast Fattigunderstøttelse, men der bliver altid adskillige Arter af Understøttelser tilbage, med Hensyn til hvilke Spørgsmaalet kan være mere eller mindre tvivlsomt. Vi have derfor ment, at, om det end var forbundet med Uleilighed, var det dog hensigtsmæssigt, at der tilvejebragtes en streng Afgjørelse af, hvilke Personer der i dette Marts havde faaet fast Fattigunderstøttelse; naturligvis vil det med Hensyn til

overmaade mange af de faste Almisselemmer aldrig falde nogen Kommune ind at bestride, at de have nydt saadan Understøttelse, men med Hensyn til dem, om hvilke Kommunerne tro at kunne bestride det, er det vor Hensigt, at der bør fremfaaldes en Afgjørelse, og da denne nødvendigvis maa træffes efter ligeartede Grundsaetninger over hele Landet, have vi ment, at den maatte henlægges til Indenrigsministeren. — Dernæst have vi til § 28 tilladt os at stille et Ændringsforslag. Det blev allerede under første Behandling her i Salen bemærket, at det dog maatte var tvivlsomt, om det var berettiget her i Loven at fastslaa, at Forsørgelse af Trængende, der henhøre til de mosaiske, reformerte og katolske Trossamfund, skulde paahvile disse Menigheder selv, og vi have ogsaa i Udvalget fundet, at det i det Mindste var meget tvivlsomt, om man kunde sige, at Forsørgelsen af Trængende virkelig efter den nugjældende Lov paahviler disse, saaledes, at de ikke kunne blive fri uden gennem en ny Lov. Vi have ment, at det i ethvert Tilfælde overfor denne Lov vilde være rigtigst at lade hele dette Punkt ligge udenfor Loven, saa at det med Hensyn til disse Trossamfunds Forsørgelsespligt blev ved, hvad der nu er Regel, uden at man rørte ved det, og navnlig uden at man gjorde Noget, som kunde synes at paalægge dem en ny Forsørgelsespligt eller gjøre deres Forsørgelsespligt stærkere, end den var tilforn. Der er i ethvert Fald den Ukorrekthed i Lovforslaget, at der ikke udenfor København kan være Tale om, at der skulde paahvile disse Menigheder en Forsørgelsespligt til at forsyge de Trængende. Der kan kun være Spørgsmaal om en saadan Forsørgelse i København, og selv der er det efter de paagjældende Lovbuds Indhold vistnok meget tvivlsomt. Jeg skal ikke opholde mig længere ved dette Punkt, fordi det vil føre os ind i en stor Detail; men jeg skal blot bemærke, at efter Indholdet af Pl. for Københavns Fattigvæsen af 1ste Juli 1799 staar det som en tvivlsom Sag, om der virkelig paahviler det mosaiske Trossamfund at forsyge sine Fattige længere, end de selv ville. Som Følge deraf have vi altsaa stillet Forslag, hvor efter § 28 aldeles ikke kommer til at udtale Noget om, hvad der er fast Understøttelse, men kun kommer til at udtale, at med Hensyn til Christiansø og Ryholm træder Statskassen i Stedet for den forsørgelsespligtige Kommune.

Endelig have vi tilladt os at stille nogle Ændringsforslag til § 29. Denne Paragraf er jo, som de Herrer ville se — efter Udvalgets Fler-